Щороку в грудні Ліс Мрій ставав сніжно-білим. Пухкою цукровою пудрою сніг покривав кожен дах і кожне дерево. Згодом мешканці Лісу Мрій поринали у святкову метушню. Усі щось пекли, оздоблювали, майстрували: із кожного вікна пахло Різдвом.

На календуловій галявині росла висока, вікова ялина. Усі бралися її прикрашати, щоб дерево засяяло до Різдва.

Та сяяла не тільки ялина: увесь Ліс Мрій починав мерехтіти й переливатися вогниками.

Маленька одноріжка Фіня Зіронька і кажанчик Федь завітали до Улі в її будиночок на дереві, щоби разом спекти печиво. У каміні затишно потріскував вогонь. В оселі пахло корицею, гвоздикою та апельсинами.

— Як на мене, Різдво має тривати весь рік, — від щастя Фіня сяяла яскравіше за ялину на галявині.

— Маєш рацію, — кивнув Федь й непомітно поцупив шматочок тіста для печива.

Уля також погодилась:

— У Різдва немає жодного недоліку.